

РАТУЙТЕ!

Брати! Дізна, незавидна судьба витнала в рідні у чужину глядіти як не свої долі, то хоть куска хліба. Вибрелися ми по широкому світі одної Неньки.

Але і тут, за морем, не рожами те наше життя. Недоля і злидні, голод і голод так полюбили нас, що пукають вони удвері наших хат. Так уже звикли до бід і нужди вона стала вже чимсь так буденним, так щоденним явищем у нас, пропрост наші нерви стратили на правдивість, притушилися. І ми вже не звертали навіть уваги на нашу власну біду, як і на наших братів.

А однак сям разом навіть найгірші нерви мусять здригнути ся. Вам відомо майже усім, що вже багато років, як наші Русини-майнери Вестморленд кавіти борються ся, не скажемо о ліпшу долю, але о менше сухого насущного хліба. Вони сям а мільонами, якими розорвали компанія; борють ся навіть з темними, які і вони самі, нуждарями, які за юдан гріш пішли проти своїх братів.

Не треба Вам хіба казати, як важко ся борба, бо кожний з Вас во її переходив у своїм життю. Нестаток, голод і холод — се невідомі товариші кожного страйку.

А страйк майнерів в Вестморленд кавіти тягне ся вже близько п'яти років. Відомо давно минули ся. Відомі страйкарі віднесли ся о подорож до Конвенції Р. Н. Союзу в Клевланд, яка і ухвалила для них одну п'ятсот дол. підмогу в висоті 500 дол.

Однак се все було краплею в океані. Надійшла зима — люти морози і сніг. І чи Ви знаєте, як вони зимували? Ви всі, що хоть масти теплоду над собою? Ваші братя, у сніг морози і зимна мепкють в чистому полі, у д'равах, полотняних шатрах. Мешкають з дрібними діточками. На дворі мороз скрипить, аж їм сяють, а се малечество кулять від зимна і витягає закостенілу руку до батька: хлібця тату...

І що той батько йому подасть, він може сам вже пару днів не мав хліба в устах. Чим він робить се заважачілу ручку, коли люде боє вигнав його з компанійного дому, а в сій дарованій полотняній хаті переганяє ся вітер. І коб так і так, він вдер би власне серце з груди, щоб його теплом хоч на годинку розігріти перемерзлі діточки...

А діти плачуть-жибонять, тай просять хлібця, просять хочайби маленьку теплої страви — а татови се серце в кусні, бо він не в силі йому ім помічи.

Але — таж він прецінь не одинок. Таж він має тисячі а тисячі своїх братів, таких самих робітників і синів. Таж вони його рідні братя, а також Русини, християне. Вони чим члени того самого славного Руського Народного Союзу, що і він, а не дають вигнати його від хліба, не дають ім померти від голоду, відморозити ві студени.

І ми, Головні Урядники Руського Народного Союзу, також єсьмо певні, що Ви, всі члени нашої Організації, не даєте вигнати наших братів і тому відзиваємо ся до Вас з огляду на просьбою:

Ви всі, що у люти морози і сніжні хуртовини, прийшовши з роботи, відчуваєте благодатне тепло огрітої хага — ви всі поміжіть бідакам, що в отту люту пору січуть зубами з зимна у драхлах, полотняних шатрах серед чистого поля.

Ви всі мама, що гордо глядіте на свої солодкі потіхи, як весело шебечуть у теплій кімнаті, згадайте, що там суть мама, що не менш люблять свої дрібенькі діточки, та які з закривавленим, роздертим серцем мусять дивити ся, як невинні діточки тують ся по кутках полотняної хати, яка їх не загірє; як витягають посилові рученята по кусник хліба, якого не дістали ні вчора ні днесь, ні завтра може не дістануть, — як що не найдуть ся милосерні люде; і виростають за ними могилки у часному полі, одна за одною, і щораз їх більше і більше.

Ви всі батьки, що прийшовши з роботи, пестите на колінах свої потіхи, як що вчусте в отту мінугу у комні протажий, жалібний рев вітру — тямте: се не вітер так вє, се плачуть голодні та холодні діти, діти такі любі і милі, як Ваші рідні, які не знають і не розуміють длячого вони голодні, длячого ім зимно.

Ви всі товариші, поспішіть страйкуючим з помічю, тямлючи, що, що Ви днесь ім вчините, завтра вже може другі Вам сям самим віддучуть.

Ви всі, що гордіте ся, що у Ваших жилах пливе козацька кров, поміжіть Русинам вираючам у далекій чужині з холоду і голоду, в імя козацького кличу: один за всіх, всі за одного.

Ви всі члени-братя одної великої родини: Руського Народного Союзу, не дайте загинути своїм рідним братьям.

Ви всі місцеві Відділи нашої організації — дивіть: там три відділи Р. Н. Союзу гине з голоду! Ухваліть ім з своїх підручних кас відповідну підмогу, зберіть поміж своїми членами таку саму або і більшу квоту, і тямте, що „громада по шитці, а бідному буде сорозка“.

Ви всі, у кого чуле на людську долю християнське серце, поміжіть нашим християнам в імя слів Спасителя: „Що зділасте одному з менших братів — мені зділасте“...

Усі жертви просить ся слати на руки головного предсідателя: Mr. Dan. KARITULA, Me ADOO. PA. Всі ті жертви будуть квітовані у „Свободі“ та розділені поміж нещасних.

П. П. місцевих урядників просить ся відчитати сю відозву на своїх мітингах, як також зайняти ся збиранням склянок поза мітингом, щоб поратувати у тяжкій недолі страйкуючих членів і братів.

Від Головного Уряду Р. Н. Союзу

DM. KAPITULA, предс.
C. ЯДЛОВСЬКИЙ,
T. ЛАВОВСЬКИЙ,
A. ШАРШОНЬ.

Під кінець року.

Ще два дні і старий рік скотить ся у могилу. Всі цивілізовані народи справлять-муть старому діду севі свої поминки, лиш ми одні не будемо брати участі у тім сумнім обряді... Нам нічого журити ся та сумувати враз з другими людьми, бо-ж ми прецінь о цілх тривайцять двіх поза оборотами всіх тіл небесних... Що там для нас математичні чи астрономічні докази, що для нас наука, поступ, цивілізація!.. Ми маємо свій власний календар, свою питому культуру...

Коли всі цивілізовані народи розлічуть з новим роком нове життя, ми одні-одинокі, сироти нещасні, засядем до солодкої куті та до смачних пиріжків з капустою. Коли другі народи почнуть уже лагодити ся до Воскресеня, ми ще тоді сьпівати-мемо про Різдо, бо у нас є, Богу дякувати, свій власний календар... Аж до перва по нашім „власнім“ Різді почнемо думати про кінець „свого власного“ старого року. А що то такого цікавого будемо ми думати про „руський“ старий рік?.. О, багато, дуже багато!..

Наперед станемо вихословити тих „новомодних учених“, котрі хотять вакинути нам сьломіць „польський“ календар. Потім будемо проклинати всіх своїх личних ворогів; будемо просити Бога святаго Янколу, щоб ти наших вороги не діждали нового року. Потім ми почнемо нарікати на свою біду і нам зараз зробить ся дуже жалко. З великого горя ми випемо склянчану-дві гіркою трюнку і станемо проливати гірки, сирітські слези. Добрий сусід або кум стане нас жалувати і спочувати нашій недолі. Ми, як люди добре виховані, подякуємо любому кумови за його добре серце. Наперед почастуємо нашого приятеля раз-другий, „божим даром“, а коли того дару, деє так над ранком, вже не встане, — ми пустимо кумови порожну склянку в голову, щоб затямив собі добре старий „руський рік“.

Як жінка та діти підчас таких „поминків“ позривають ся зі сну і почнуть з нереляку кричати, ми перетріпаємо їх в порядку і наженемо опять спати, наказуючи остро, щоб були цілком спокійні і нічим не журили ся...

Олієлі ми станемо думати про старий рік. Будемо переходити в пам'яті всіх своїх рідних, всіх приятелів і знайомих і приїдемо до сумного заклячення, що там коло нас сумно та невесело. На згадку про старокраву біду ми знов розплачемо ся і з великого жалю знов випемо нарку кляпків. Якке приїде нам на гадку уся та неволя, яку зносять наші старокраві брати; як порахуємо в мислі усі ті трупи, що ввали в боротьбі з лютам ворогом, — ми знов таки розжалобимо ся мов малі діти і останній центик офіруємо на... горівку або пиво, щоб помянути „не злим, таким словом“ усопних рабів божих.

Розібравши в мислі усю старокраву біду і помянувши по християнськи всіх руських мучеників за волю та долю рідного народу, ми почнемо роздумувати широко та глибоко над своїм американськими гараздами. Наперед ми будемо тішити ся, що тут ніхто не має права нам розказувати, але що ми ще другим розказуємо. Найбільше будемо тішити ся своїми власними церквами і своїми власними попами та дяками. Церква, попи і дяки — то наша виключна власність. Наші церкви вільно нам продавати або заміняти; вільно нам їх кожного часу замкнути, а вільно навіть в дім торговця або і в різницю обернути. Вони та дяки мають нам так об'являти, як

ми ім заграємо. Мають наперед кланятися в три погібелі всім церковним наставникам, дальше мають представляти усіх парафіянів, щоб вони не опускали ніколи ніякого парафіяльного балю. Чим більше бу у парафіянів пити та гуляти, тым більший дохід буде для церкви. З тої причини ніякому попови ані дякови не вільно виступати проти піянства, бо з хвилию, коли нарід перестане пити, урве ся для церкви одиноке жерело доходу. Як шпів або дяк не схоче робити того, що йому прикажуть його безпосередні наставники, ми зараз скличемо спеціальний парафіяльний мітинг і проженемо одного або другого, або навіть обох разом, на сто вітрів!..

З превеликої радости, що ми тут такими великими панами, випемо собі по чарці і пустимо свої бистрі думки геть-геть далеко, по цілій американській Русі. Ми будемо перечисляти в пам'яті всі наші народні злобучки: всі свої низші і висші школи, всі читальні, бурся, народні доми і торговлі, еміграційні доми, сиротинські приюті, просвітні та фінансові інституції, всіякі банки та шадниця, — словом весь наш національний доробок за двадцять кілька літ нашого побуту на вільній американській землі. На згадку такого великого багатства і такої сили культурних придобань, нас заскобоче поміж ребрами (в тім місці, де тріпочеть ся, мов пташка в клітці, наше бідне серце) і ми знов вихлимо здорову чарку солодного нектару. Нам зробить ся нудно і ми засьпіваємо собі сумну, жалібну пісню: „Та нема гірш нікому, як тій сиротині“. Во ми сироти, дуже нещасні сироти. В старім краю ми мали бодай ширяч, сердечних опікунів. Сусіди-Ляхи дбали про наше матеріальне й духове добро і все за нас пам'ятали. Ми орали і слезами поливали широкі панські лани, а за те діставали денно по кільканицять сотків на оплачене „царських“ податків і додатків. Ми жили своїми мозольними руками польську шляхту, а за те польські „ржонди“ насалали на нас цілі хмари „культурних“ жалдармів, а ті жалдарми начиняли наше грішне тіло круглим оловом і острым залізом. Ми давали Полякам свою тяжку працю, а за те вони давали нам руські школи з польським „связком викладовим“ і з польськими вчителями, які з любови до руської дітвори і до руського слова вислалали мужицькі діти на лоно Авраама. В старім краю ми мали за дурно горівку і пиво, ковбасу і дреґлі, сіно і дрова, — а тут... тут прокляті Англіки нічого за дармо не дадуть. Та ми не потребуємо ніякої ласки: ми маємо досить свого власного добра, коби лише Господь небесний дав в частю та здоровлю спожиткувати. Але — нігде правди діти — нам за лянськими опікунами таки дуже жалко. Вони учили нас розуму, підганяли до роботи, наставляли на добру дорогу, заціпляли в наших сернях щирий патріотизм, учили любити та поважати свої національні святощі; а тут Ляхів нема, тай ми мусимо самі про себе дбати. З великого жалю за польськими панами ми випемо за їх здоровле пару пугариків, а потім знова станемо роздумувати над своїми американськими гараздами. F205

Ми будемо тішити ся і дякувати Богови за те, що наші діточки не будуть вже дурними Русинами, але розумними Англіками. Ми постарємо ся о те, щоба наше молоде покоління не морочило собі голови руською азбукою, не тратило здоровля над руською книжкою, бо нащо йому того? Наші діти і так попама не будуть, бо що то у нас шпів? — Велике: овна!.. Бізнес, бізнес, бізнес! Лиш ті три річі в Америці пошачують; решта — чертові в зуби!

З такими і подібними думками ми відсвяткуємо руський „крістус“ і руський новий рік. Відтак значемо жита так, як і доси жили, бо ми прецінь неабидо, але преславні Русини з своєю питомою вдачею і своїми власними звичаями та обичаями.

ВІЧА!

У старім краю лє ся кров за праву українського народу.

Адем Коцко і семилітній хлопчина, Махась Коханчик, послідні жертви польсько-шляхоцької сваволі.

Для вшанованя пам'яті Коханчика збирають ся тепер гроші, 200 доларів, і вже зібрано вже 100 доларів.

Для вшанованя пам'яті А. Коцки утворив ся в Галичині особний Комітет, який має на цілі поставити школу або утворити стипендію імени польського вчителя.

Членина сего Комітету д. Ірина Січинська, рідна сестра добре Вам звісного Мирослава Січинського, є тепер в Америці і збирає на сю ціль гроші.

До сєї пори їздила вона по Канаді, де зібрано мабуть 2000 доларів, а 24-го сего місяця праїде до Злучених Держав.

На жалі побут д. Січинської в Злучених Державах буде дуже короткий, бо вже 15-ого Януара 1911, мусить вона відїзати до краю, тому і віч в Злучених Державах може бути небагато.

Мимо сего однак і Злучені Держави повинні докнути свою лепту, свою грудку землі на могилу свого Мученика.

Народ, що не шанує своїх мучеників — не варт жити.

Бєли бідні Канадійські робітники і фармери годні були зложити 2000 доларів, то тим більше повинні се зробити Русини в Злучених Державах, яких є в трос більше.

Д. Ірина Січинська, если що не стане на перепові, буде промовляти на вічах у слідуючих місцевостях і у слідуючі дві:

Scranton, Pa.	25-го	Децембра
Olyphant, Pa.	26-го	"
Taylor, Pa.	27-го	"
Wilkes-Barre, Pa.	28-го	"
McAdoo, Pa.	29-го	"
Shamokin, Pa.	30-го	"
Pittsburg, Pa.	31-го	"
McKees Rocks, Pa.	1-го	Януара
Monessen, Pa.	2-го	"
Carnegie, Pa.	3-го	"
Canonsburg, Pa.	4-го	"
Allentown, Pa.	5-го	"
Northampton, Pa.	6-го	"
Philadelphia, Pa.	7-го	"
Boston, Mass.	9-го	"
Holyoke, Mass.	10-го	"
Ansonia, Conn.	11-го	"
Yonkers, N. Y.	12-го	"
Jersey City, N. J.	13-го	"
New York, N. Y.	14-го	"

Усі віча будуть починатись о 7-ій годвині вечер.

Від Вас залежить, аби віче у Вашій місцевості відбулось як найвеличавійше і аби на нїм зібрано як найбільше гроша.

Тому ладьте ся на віче, бо час короткий та повідоміть про день і місце віча усіх знайомих.

А прибувши на віче, покажіть свій патріотизм не лише словом ади й ділом.

Не дайте заветлятиє Канадійцям!

Ген. Ардек

Скажім собі правду в очі.

(Статя надіслана).

Сні вору — в чю користь — тво-
ють ся лихо між руським народом в
мериці, робить ся ділення. сія ся
навість, юдять ся брат на брата?!
Так птав пан „Шершень“ у своїм
числі, а йому відповів в 50 числі
вободи“ передплатник „Шершень“.

Найвишні події на Американській
сея, назва їх перехрещене, „Р. Н. Со-
юз“ на „Гр. кат. Н. Р. Союз“, та
творене „Нового Союзу“ суть фак-
далекосяглої ваги і значина, і тому
то посвятити тій справі кілька
річок уваги, бути може, не зовсім
лучної, але певно найширшої, бо
за краски хотай би найменшого
огоїзму або власної користи.

Та вжеж не що иншого, як заснувати
для себе новий, чисто гайдамацький
Р. Н. Союз, та в сей спосіб стати
його урядниками. Чому не завязано
Р. Н. Союзу № II. у Вашингтоні, Фі-
лядельфії, Пітсбургу, Нью-Йорку, Оли-
фанті, чи в котрім иншій місті, але
трафило ся се як раз у Скрентоні?!
Ба!! а котреж американське місто
має так много „щирих проводирів“
пракуючого руського люду, як Скрен-
тон?! Жадне! — та хто знає, чи може
воі більші міста разом взяти мають
тільки кракунів-патріотів, що один
Скрентон! По за Скрентоном вже най-
шли ся атамани, котрих також не мож
посудити о брак доброї непримупе-
ної охоти занятя чільне місце у новім
Союзі, а що вони уміють говорити та
писати і без „рунагіска“, тож чомуж
би не постарати ся о тепле кубельце
на яких кілька літ?... Поліводство надо-
ло, фарми остогиди, так для розрив-
ки, для відміни, варгоби стати предсі-
дателем нового Р. Н. Союзу, ну і по-
політикувати собі на кошт чужої
кишені!! А тут трафила ся таки гарна
спосібність до осягнення задушевних
бажань, якої другої не дочекали ся і
за 10 літ. Бо пропу розважити —
біскуц, 4—5 попів і самі ламполізи,
попівські прислужники витягнули
„свої широкі, товсті лаби“ по „наше
народне економічне житє“ і перехре-
щують Р. Н. Союз на „Гр.-кат. Н.
Союз“, осквернюють наш народний
прапор гр.-католицизмом!! Чи се не
рабунок?! Тож до діла, коли пора!
Закладаймо собі свій гайдамацький
Союз! — І заложили. —

Кому не виплиє ще розум і може
здобути ся на крахліку здорової гадки,
най тепер скаже, чи се є розум?!
Если би дійсно грозила яка небезпе-
ка Р. Н. Союзови від гр.-католицизму,
то на се, після моєї гадки, найліпшим
ліком стати самому греко-католиком,
сидіти у старім Р. Н. Союзі і давити
ся на пальці хачивим гр.-кат. уря-
дникам у гр.-кат. Р. Н. Союзі, та не
дати їм розкрадувати народного майна,
а не кричати на весь рот, що старі
урядники з біскупом, понами, та
ламполізама, нівечать організацію
назвою!!! — бурити членів орзаніза-
ції, тровати брата на брата, та „гірше
Ляха розпинати“ і так вже ледво
животіючу Русь!! Шож ви, панове
патріоти, зробили до сеї пори для того
вже і так збаламученого нашого без-
критичного руського робітника кромі
квирні?! Ага! заложили новий „Р.
Н. Союз“! Най-же і так буде! —
нашого народа єсть прецнь на стільки,
що мігби утримати ще оден Союз,
№ 3. Але той варід треба стягнути
до купи, пригорнути, поєднати, а не
розганяти. Кілько то нашого народа
пропадає для Руси-України у „Вза-
имопомощі“, „Соєдиненію“, „Словен-
ській Єдності“ і т. д.?! Чи ті наші
брати вже перестали Вас інтересувати?
Чи Ви положились на них хрестик?!
Чи вони вже не варті того, шоби
до них признати ся, та ними заняти
ся, їх згуртувати?! Таж Ви, панове
від нового Союзу, самі вольнодумці-
космополіти, то чомуж не переводите
своїї теорії в практику?! Заложіть
такий „Р. Н. Союз“, шоби у нім
найшов місце ех-піп, фармер, кацап-
штундист-бодруковець, москаль і про-
ча инша мішанина, а тогди покажете
свій лібералізм ділами, бо язиками
ляпати мов ягня, се ще безуслвно
за мало! Та лекше бурити, як буду-
вати і тому ви, народні ралякальні
діячі, волите то перше, то є бурити,
чям гуртувати розсіпаний українсь-
кий нарід по всіх чужих, ворожих
налій народній ідеї організаціях! По

зовсім певно одну шесту часть цілого
Союзу. Кандидатів єсть отже тема
тьменна, — а Р. Н. Союзів лише оден!
Якже помістити в нім всіх „щирих
наших патріотів“? Треба-би розбити
організацію на маленькі організаційки
і кождому „щирому“ патріоту зам-
кнути губу урядом. Порахуйте всіх
окочних на урядників лише в самім
Скрентоні, де заложив ся новий Р.
Н. Союз, а дістанете досить поважне
число кандидатів, рівнаоче ся певно
числу членів малого відділу Р. Н.
Союзу. Панове: Гришко, Кирилюк,
Мрикало, Югас, Калакука, а друге
тільки скритих, (значить всіх разом
10—12) острило зуби на урядників, а
тут урядниками зістали ті самі, то є
старі „дармоїди“!! І шож робити?!
Та вжеж не що иншого, як заснувати
для себе новий, чисто гайдамацький
Р. Н. Союз, та в сей спосіб стати
його урядниками. Чому не завязано
Р. Н. Союзу № II. у Вашингтоні, Фі-
лядельфії, Пітсбургу, Нью-Йорку, Оли-
фанті, чи в котрім иншій місті, але
трафило ся се як раз у Скрентоні?!
Ба!! а котреж американське місто
має так много „щирих проводирів“
пракуючого руського люду, як Скрен-
тон?! Жадне! — та хто знає, чи може
воі більші міста разом взяти мають
тільки кракунів-патріотів, що один
Скрентон! По за Скрентоном вже най-
шли ся атамани, котрих також не мож
посудити о брак доброї непримупе-
ної охоти занятя чільне місце у новім
Союзі, а що вони уміють говорити та
писати і без „рунагіска“, тож чомуж
би не постарати ся о тепле кубельце
на яких кілька літ?... Поліводство надо-
ло, фарми остогиди, так для розрив-
ки, для відміни, варгоби стати предсі-
дателем нового Р. Н. Союзу, ну і по-
політикувати собі на кошт чужої
кишені!! А тут трафила ся таки гарна
спосібність до осягнення задушевних
бажань, якої другої не дочекали ся і
за 10 літ. Бо пропу розважити —
біскуц, 4—5 попів і самі ламполізи,
попівські прислужники витягнули
„свої широкі, товсті лаби“ по „наше
народне економічне житє“ і перехре-
щують Р. Н. Союз на „Гр.-кат. Н.
Союз“, осквернюють наш народний
прапор гр.-католицизмом!! Чи се не
рабунок?! Тож до діла, коли пора!
Закладаймо собі свій гайдамацький
Союз! — І заложили. —

Кому не виплиє ще розум і може
здобути ся на крахліку здорової гадки,
най тепер скаже, чи се є розум?!
Если би дійсно грозила яка небезпе-
ка Р. Н. Союзови від гр.-католицизму,
то на се, після моєї гадки, найліпшим
ліком стати самому греко-католиком,
сидіти у старім Р. Н. Союзі і давити
ся на пальці хачивим гр.-кат. уря-
дникам у гр.-кат. Р. Н. Союзі, та не
дати їм розкрадувати народного майна,
а не кричати на весь рот, що старі
урядники з біскупом, понами, та
ламполізама, нівечать організацію
назвою!!! — бурити членів орзаніза-
ції, тровати брата на брата, та „гірше
Ляха розпинати“ і так вже ледво
животіючу Русь!! Шож ви, панове
патріоти, зробили до сеї пори для того
вже і так збаламученого нашого без-
критичного руського робітника кромі
квирні?! Ага! заложили новий „Р.
Н. Союз“! Най-же і так буде! —
нашого народа єсть прецнь на стільки,
що мігби утримати ще оден Союз,
№ 3. Але той варід треба стягнути
до купи, пригорнути, поєднати, а не
розганяти. Кілько то нашого народа
пропадає для Руси-України у „Вза-
имопомощі“, „Соєдиненію“, „Словен-
ській Єдності“ і т. д.?! Чи ті наші
брати вже перестали Вас інтересувати?
Чи Ви положились на них хрестик?!
Чи вони вже не варті того, шоби
до них признати ся, та ними заняти
ся, їх згуртувати?! Таж Ви, панове
від нового Союзу, самі вольнодумці-
космополіти, то чомуж не переводите
своїї теорії в практику?! Заложіть
такий „Р. Н. Союз“, шоби у нім
найшов місце ех-піп, фармер, кацап-
штундист-бодруковець, москаль і про-
ча инша мішанина, а тогди покажете
свій лібералізм ділами, бо язиками
ляпати мов ягня, се ще безуслвно
за мало! Та лекше бурити, як буду-
вати і тому ви, народні ралякальні
діячі, волите то перше, то є бурити,
чям гуртувати розсіпаний українсь-
кий нарід по всіх чужих, ворожих
налій народній ідеї організаціях! По

дивую ся нашым робітникам-радика-
лам, бо і звідки могли вони набрати
тверезого думаня, чейже з галицьких
сільських шкіл ні. Не дивую ся і
другим „грубним інтелігентам“ аме-
риканської Руси, бо і вони можуть
мати добру волю і щірі інтенції, але
все таки, не у гнів їм кажучи, вони
не кінчили школи дипломатії, не
учили ся і не здавали іспиту з льо-
гати, отже можна і їм також вибачити;
але треба дивувати ся людям, котрі і
школи кінчили, іспити здавали і
мають за собою довгі літа практично-
го життя. Самі собі противорічать,
коли пишуть, що шизма, радикалізм,
пресбітеріяньство не можуть бути за-
пором до вступлення до організації Гр.
кат. Р. Н. Союзу, але назва і лише
назва гр.-кат. становить важний пре-
текст до розбиваня організації і за-
кладаня нової!! Чи греко-католицизм
єсть щось страшнішого від шизми,
пресбітеріяньства і радикалізму?! Во-
роги ся наші предки свого часу о три-
раменні хрести, о чистоту обряду, а
борють ся, ще і нині декотрі о сьвяті
букви „Б, Ы, Ъ, і т. д. то чомуж би
нам, нападкам славних предків, не
побороти ся о назву в Р. Н. Союзі,
чи вона має бути Р. Н. Союз, чи
греко-кат. Р. Н. Союз?! Если би ми
того не робили, не булибсьмо гайда-
маками, так як той американський
робітник, член партії соціалістичної,
перестав бути соціалістом в очях
свого товариша соціаліста лише тому,
що не дав охрестити свого новона-
родженого сінка!! Якже (каже соці-
аліст про свого товариша соціаліста),
що то мені за соціаліста, той наш
товариш Джан Заморюка, коли він не
дав ще до нині охрестити своєї дити-
ни?! Чи не те саме повторяє ся
і з вами, ви ученійші з університет-
ським образованием, без огляду на се,
чи ви скінчили студії богословські
чи лікарські?! Quo usque tandem
abutere stultitiam простолоудина, па-
нове корифеї?! Чи не встиг вам таке
робити?! Если не видіте свого про-
маху — то варто би вам вернути ся
на кілька років до школи — а так то
лише осьмішуете самих себе.

Я. Безпретенсій.

літ всего лиш 25 процент загального
приросту — слідує, що тут лишаєть
ся дуже малий процент іммігрантів,
які йдуть головню на делекі „вести“
щоб стати там півірами і розсадни-
ками культури, щоб діки, недоступні
пустарі підчунити рілльництву і циві-
лізації.

На прикінці подаємо деталічні
числа населеня поодиноких стейтів,
так, як ми їх дістали з цenzусового
бюра:

Table with 2 columns: State Name and Population. Includes Alabama, Arizona, Arkansas, California, Colorado, Connecticut, Delaware, District of Columbia, Florida, Idaho, Illinois, Indiana, Iowa, Kansas, Kentucky, Maine, Maryland, Massachusetts, Michigan, Minnesota, Missouri, Nebraska, Nevada, New Hampshire, New Mexico, New York, North Carolina, North Dakota, Ohio, Oklahoma, Oregon, Pennsylvania, Rhode Island, South Carolina, South Dakota, Tennessee, Texas, Vermont, Virginia, West Virginia.

Примітка: В надісланім нам у-
рядовім виказі не подано ніяких
чисел за послідній цenzус в отесих
стейтах: Georgia, Louisiana, Monta-
na, New Jersey, Utah, Washington,
Wisconsin і Wyoming.

„Народна Бібліотека“.

З усіх сторін від наших людей
чумо наріканя, що нема що чита-
ти. Часописи незадовольняють в пов-
ні читачів. Вони бажать ще чогось
для свого духа, хотять книжок, тай
то що раз сьвіжих, нових, корис-
них, займаючих. Сего бажаня наших
письменних людей не можуть заспо-
коїти також і напі заслужені „ро-
світні товариства“, „Руська Бесіда“
на Буковині і „Просьвіта“ в Галич-
ні, хоч роблять просьвітну роботу як
найкрасше по своїй спроможі.

Advertisement for 'Народна Бібліотека' (People's Library) and 'КАЛЕНДАРИ' (Calendars). Includes text about library services, calendar availability, and contact information for Ruska Knyharnia in Winnipeg, Man. and Mikhailo Ugorchak in New York.

